

26. AARG. N°. 24.

REDIGERET AF C. M. CHRISTENSEN

20. December 1926.

Glædelig Jul og godt Nytår
ønskes alle vore Læsere af
Red.

FLØJTEN OG BREMSER

I en Artikel i forrige Nummer beskæftigede vi os med de uheldige Forhold, der var tilstede ved H. Maskinernes Fløjter, hvilket foraarsagede, at denne Fløjte ikke kunde høres saa langt tilbage i et Tog, at det var muligt at faa Bremsen betjente mere end ca. 20 Vognlængder tilbage efter Signaler fra Lokomotivets Dampføjte, og dette omtalte vi som meget uheldigt i sikkerhedsmæssig Henseende.

Dette Forhold har Organisationen haft aabent Øje for, og der er paa Foranledning af denne foranstaltet Forsøg med en ændret Fløjteanbringelse, først blev den flyttet hen ved Skorstenen, hvilket ikke nyttede; derefter er endvidere blevet anbragt Fløjte med en meget dyb Tone (Dampskibsfløjte), som høres vidt og bredt, men ikke i Toget, thi Lyden falder saa stærk sammen med Togets Rumlen, at heller ikke denne Fløjte gør Fyldest. Senest er den blevet anbragt bag Førerhusets Tag, men heller ikke denne Anbrin-

gelsesmaade har endnu bragt nogen Løsning.

Organisationen har endvidere i en Skrivelse, paa Basis af foranstaaende Kendsgerninger, overfor Generaldirektoratet rejst Spørgsmaalet om Indførelse af en gennemgaaende Godstogsbremse, hvilket vel maa siges at være den eneste rationelle Løsning paa Spørgsmaalet. Denne Henvendelse foraarsagede en Forhandling den 15 ds. med Generaldirektoratet ved Maskindirektøren, og ved denne Lejlighed havde Repræsentanter for Organisationen Anledning til at fremføre sine Synspunkter om det uforsvarlige i den nuværende Ordning.

Direktøren redegjorde for Administrationens Syn paa Sagen, og der var for saa vidt ingen Uenighed om selve Spørgsmaalet. Foreløbig vilde man søge dette løst ved Fløjteanbringelsesmaaden, og der skulde nu blive prøvet med en anden Fløjte-type, der forhaabentlig bedre kunde skingre igennem, saaledes at det blev muligt at faa Bremsen betjente paa behørig Maade ved Signaler fra Lokomotivet. Endvidere kunde en noget større Bremsebetjening i de Tog, som det særlig drejede sig om, maaske være af den Betydning, hvilket man vilde søge gennemført. Og endelig var Direktøren enig i, at Gennemførelse af en gennemgaaende Bremse naturligvis vilde være den bedste Maade at løse Sagen paa, men her spillede de økonomi-

ske Forhold en stor og afgørende Rolle. og selv om man fik Bevilling til en saadan gennemgaaende Bremse vil der hengaa lang Tid, inden den kunde gennemføres. Administrationen havde Opmærksomheden stærkt henvendt paa Sagen, og da baa- de Sverrig og Tyskland, de to Lande, vi ligger indeklemmt mellem, har faaet Kunze-Knorr Bremse. maatte Resultatet vel endelig ogsaa blive, at vi fik den.

Der blev fra Repræsentanters Side omtalt Tilfælde af en saadan Karakter, der stærkt maatte opfordre til, at der foretoges noget virkeligt effektivt for at afbøde de nuværende uheldige Forhold.

Som foran omtalt var der ingen Uoverensstemmelse mellem Organisationens og Administrationens Syn paa Sagen, hvilket lader formode, at Spørgsmaalet om Bremsebetjeningen af disse store Godstog vil blive fulgt med stærk Interesse, hvilket der ogsaa blev givet Udtryk for under Drøftelsen, og heri ligger en stor Betryggelse for de Lokomotivmænd, der kører disse Tog.

Der vil som nævnt snart blive gjort Forsøg med en anden Fløjte, der mulig er i Stand til at lade sine Toner lyde helt ned til den sidste Vogn i et 120 Akslers Tog, og der vil eventuelt blive forsøgt med en noget større Bremsebetjening, og dette maa man saa haabe har den Virkning, at det bliver forsvarligt at køre med de omtalte store Tog.

Og hjælper dette ikke, saa bliver Spørgsmaalet et Spørgsmaal om Penge; thi enten maa man skride til Gennemførelse af f. Eks. Kunze-Knorr Bremsen, eller man maa lade de store Maskiner køre med kun saa mange Vogne, at Kørslen kan blive betegnet som forsvarlig i sikkerhedsmæssig Henseende.

BETRAGTNING

I en Artikel betitlet Valget i Bladet for 5. December 1926 er der en Udtalelse, som er værd at mærke sig, nemlig denne.

at naar der skæres i det levende Kød, saa vil Samling omkring Organisationen være at finde. Desværre er det jo saaledes. Lad os bare gøre os det klart, at det kuner, naar det gør ondt, man véd, hvor Organisationen er; det er da desværre, heller ikke af ideelle Grunde at den da søges, men som oftest for at søge plejet sine egne Interesser (Særinteresser). Kendsgerninger i Overflod taler derfor.

Valget den 2den December har lært os, at gennem politisk Aktion naar man intet; enhver som arbejder for en Løn har kun de faglige Organisationer, ikke enkeltvis, men samlet Tryk mod Arbejdskøberen for at opnaa nogenlunde taalelige Levekaar. Samtlige faglige Organisationers Medlemmer er nu, af de saakaldte demokratiske Partiers Ledere, overgivet til en Reaktion, som ikke har andet Maal end at konsolidere den besiddende Klasses Privilegier. Det ene af de demokratiske Partier har alt og officielt tilsagt Reaktionen *Arbejdsro*, og den anden raaber, mens den vasker sine Hænder: »skaf os Flertal«; men mon ikke de, som har disse Ledere frem til Magtens Tinde, snart er mætte af Parlamentarismens Fraser.

En overmodig Reaktion staar i Dag til Rors paa vort Samfunds skrøbelige Skude; mon ikke der skulde findes saa mange villiestærke Matroser om Bord, i Form af Organisationsledere, saa de kan lægge Roret om; men for at dette kan ske, maa enhver og til enhver Tid og om nødvendigt diktatorisk underkaste sig Organisationens Beslutninger, saa maa Tiden ikke ødes med at spørge Per eller Poul om, hvad de mener, for tænkes kunde det jo, at deres Mening var forkert. Derfor maa nu Parolen være: stærk Centralisation, Oplysning, loyal Udførelse af alle Organisationens Vedtagelser, ja, om nødvendigt: Hovedledelsens Diktatur, ingen Mukken i Gelederne — ellers udenbords.

Gedser i December 1926.

P. Sessing.

HVAD UDAD TABTES —

Efter Resultatet af Folketingsvalget den 2. December rinder uvilkaarligt gamle Dalgas' Ord én i Hu: Hvad udad tabes, indad vindes maa.

»Dick« berører det ogsaa i sin Artikel i forrige Nummer af D. L. T., og med Rette; thi Situationen er af saa alvorlig Beskaffenhed, at man ikke længere bør være passiv Tilskuer, men i Stedet hver især lægge sig disse Dalgas' Ord paa Sinde.

Saa vel i Afdelingerne som paa vore Dlegeretmøder har man af og til hørt fremsat den Paastand, at vi Lokomotivmænd burde holde os udenfor Politik, hvad vor Organisation angik — som var Politik et pestbefængt Stof, man gjorde klogest i at gaa langt udenom. Dog vil det vel hurtigt opdages, at det i de allerfleste Tilfælde er Folk med reaktionære eller udpræget konservative Anskuelser, der anlægger og forfægter saadanne Meninger. Langt den overvejende Del af en tidssvarende Tjenestemandsorganisations Medlemmer kan naturligvis ikke undgaa at interessere sig for og tage mere eller mindre Del i Samfundets Liv og Funktioner, hvoraf jo Politiken er en af de betydningsfuldeste. Det er Politikere, der fastsætter vor Løn, vore Arbejdsvilkaar, Skatter o. m. a., saa det kan vist uden Overdrivelse siges, at den, der er Tilhænger af Passivitet, er forblindet eller distanceret af sin Samtid. Og sligt Stempel skulde danske Lokomotivmænd nødtigt have hæftet paa sig Anno 1926.

Under vort gode Motto: Enighed, Kundskab og Hjælp maa vi fremad, alle vi der arbejder for en Løn, som andre Faktorer fastsætter, og som vi selv har ringe Indflydelse paa, og vi maa være maalbevidst i vor Energi for at bevare de Goder, som en reaktionær Regering muligt kunde have Lyst og Begær til at forringe i deres Snæversynethed og manglende Interesse og Sympati for alt andet end lige netop Agrar- og Militærvæsen samt

Fattiggaarden, hvilket sidste gerne skulde danne Indbegrebet af al social Forsorg.

Tiden er derfor ikke længere inde for ørkesløs eller unødigt Trætte indenfor os selv, hverken blandt Medlemmerne indbyrdes eller for enkelte Medlemmer til at søge en dygtig Hovedbestyrelse og Redaktør af vort Fagblad mistænkeliggjort uden Grundlag. Sligt har i Øjeblikket og ej heller tidligere haft nogen Sangbund blandt det store Flertal af D. L. F.s faste Stok, d. v. s. dem, der bærer Organisation. Pak derfor Sværtekosten bort til bedre Lejlighed.

Først og fremmest maa vi staa enigt samlet og vide at paaskønne en agtværdig, maalbevidst og handledygtig H. B. og Redaktør og vise dem fuld Tillid. Tiden er til at bygge op og konsolidere sig og ikke til at nedbryde, det være sig Fordragelighed, Tillid og Respekt. — At være Tillidsmand for en Organisation er ikke blot et ærefuldt Hverv, men fuldt saa meget et Hverv, der kræver et stort Arbejde og mange Timer, der berøves den paagældendes Fritid og det kære Hjem. Er det Tillidsmandens Pligt at udføre et godt Arbejde, er det til Gengæld Medlemmernes Pligt at vise denne Tillid og Støtte, hvad ikke saa faa glemmer.

At Kundskab er Magt, bør vi vistnok i endnu højere Grad tænke over og handle efter, især i vanskelige Tider som de forestaaende; det vil sikkert være Eftertanke værd for baade den enkelte som for Ledelsen at gøre et Arbejde i Oplysningens Tjeneste. Se engang Telegramjournal og Reparationsbog efter, og disse vil bekræfte min Paastands Rigtighed overfor blot Kendskab til dansk Skriftsprog. Men desværre forstaar en Del Medlemmer ikke engang, at man ikke kan være bekendt ikke at kunne skrive sit eget Modersmaal nogenlunde korrekt, end sige mere. — Ordet Kundskab kommer ikke med Urette paa Andenpladsen i vort Motto.

Der er et andet Forhold, der er bemærkelsesværdigt, og som anføres her, det er, at ikke saa faa Organisationsmed-

lemmer støtter den konservative Presse i Stedet for, som det naturligste vilde være, at abonnere paa et socialdemokratisk Blad. Kommentar synes overflødig, eftersom ingen kan tjene to Herrer. — Pressen er en Magt, man ikke kan underkende.

En anden betydningsfuld Faktor for den ubemidlede Del af Befolkningen (og hertil maa vel langt den største Del af Statsfunktionærerne henføres) er de kooperative Foretagender. Enhver, der kender lidt til Brugsforeningernes Virksomhed her i Landet, vil kende disses Formaal og Betydning, og de, der ikke kender Brugsforeningerne, skulde i egen Interesse spørge sig for og bl. a. skaffe sig Oplysning om Fællesforeningen af Danmarks Brugsforeningers aarlige Omsætning, og man vil høre Tal, der vil imponere og bevise den kooperative Forretnings Betydning og Værdi. Vel findes der Brugsforeninger, der har givet Tab, men da skyldes det de senere Aars vanskelige Pengeforhold i Forbindelse med mindre heldig Ledelse af de paagældende Brugsforeninger og usolide Medlemmer.

En dygtig ledet Brugsforening med Medlemmer af fastlønnede Funktionærer er et absolut Aktiv for Forbrugeren, baade hvad Økonomi og Ideal angaar. Her skal f. Eks. henvises til Jernbanefunktionærernes Brugsforening i Aarhus, der trods vanskelige Tider klarer sig pænt og har alle Betingelser for at tilfredsstille Medlemmerne. Fællesforeningens Lager rundt om i Landet byder paa saa rigtholdigt Udvalg af Varer, at man vil forbauses ved et Besøg i disse. Det kan derfor kun anbefales Forbrugere at handle i Brugsforeninger, hvor saadanne findes, eller oprette saadanne, hvor de ikke findes, det vil være i Forbrugers egen Interesse. —

Vil man være med i Kampen for bedre Levevilkaar for sig selv og sine, da bryder man nu snarest op fra Gilde, istandsætter sine Vaaben og drager i Leding mod Uhyret Reaktionen. Og Vaaben og Formationen, der bør anvendes, er En-

hedsfronten, en kraftig og ansvarlig Ledelse, en med Kundskab rustet Menigmand, med en stærk Presse som Pioner og Brugsforeningerne som Proviant og Beklædningsdepoter.

Drager vi saaledes Fjenden i Møde, vil vi ikke alene kunne holde Stand, men sikkert ogsaa vinde noget frem, hvad vi gerne skulde have til Maal.

Randers i December 1926.

Banemand.

MED LIVET I EN TRAAD

AF XENIUS ROSTOCK

Som et udaset og pustende Væsen raslede »Grisen« henover det sidste Sporskifte og standsede udenfor Materialsåret lige overfor Stationsbygningens vestre Perron.

Rangerlederen, Overportør Richard Frandsen svingede ud i højre Arm og sprang fra Lokomotivets Trinbrædt ned paa en lille fladtraadt og frossen Grusbunke mellem Skinnerne. Han sank lidt i Knæ ved Stødet — mærkede paa een gang, at han var træt. Dagen havde været ualmindelig lang og anstrengende. De berømte otte Timer lod sig jo unægtelig strække som en Elastik — omtrent ligesom Musklerne og Senerne i hans egne Lemmer og Led.

Han kastede et Blik over imod Perronen: den laa tom og ryddet under de dødsige Blus, der dannede røde, betændte Pletter i Mørket og Frosttaagen under Halvtaget. Ikke en Kuffert, ikke en Kasse eller Pakke paa hele den graa Flade. Helligaftens Stilhed havde nok allerede holdt sit Indtog dér, saa det ud til! Ventesalen var mere end halvmørk. Kun udenfor Kontorets mere oplyste Ruder stod et Par Cykler i Stativet. I Rejsegodsekspeditionen blev det store Skydevindue just trukket ned. Han hørte det ramle mod den jernbeslaaede Skranke.

Richard Frandsen strøg sig med begge Hænder fast ned over Lænderne og puste-

de ud —: ja, ja, saa var det altsaa Fyraften — Juleaftens Fyraften, endelig.

»Skal vi trække ind?« ytrede han, uden at vende sig om imod Maskinen, hvor Lokomotivfører Tymose var i Færd med at se til Fyret.

I samme Øjeblik kom Stationsbestyreren farende ud paa Perronen derovre og kastede et hurtigt, spejdende Blik ud langs Sporet mod Syd. Frandsen stirrede uvilkaarlig samme Vej. Langt borte i Mørket forekom det ham at skimte et svagt Lys. Det forsvandt i samme Nu. Formodentlig Tog 1012, der havde forladt Stationen for et Par Minutter siden. Hvad var der med det . . . ?

»Mon han har glemt noget?« sagde Tymose. Han stod lænet ud over »Grisen«s Halvdør og saa' ud i samme Retning.

»Du skal se, den er gal«, sagde Overportøren ligesom for sig selv. »Jeg har haft det paa Fornemmelsen hele Dagen, at . . . Saa sku' da osse . . .!«

Stationsbestyreren var forlængst inde igen. Døren havde han ladet staa aaben bag sig. Frandsen og Tymose saa' ham ryge til Telefonen derinde. »Er det østre Signalpost!« hørte de ham raabe. Der gik som en gryende Panik ud gennem den aabne Dør, hastigt forplantende sig over den øde Perron og de tomme Spor over til de to Mænd ved Rangermaskinen. Telegrafvagten, unge Petersen, stod ret op inde paa Kontoret, midt under Lampen. Man kunde ligefrem se paa hans Ryg, at han maabede. Der var aabenbart noget paa Færde.

»Han naaer den ikke!« raabte Frandsen og saa' paa Tymose, der var steget fra Maskinen. »Hvad mener du?« Tymose kløede sig bag Øret —: »Jah, lad os faa at vide, hvad der kan være . . .« I samme Øjeblik foer Frandsen over Sporene, op paa Perronen og ind paa Kontoret. Tymose gik lidt sindigere efter. Skont de ikke anede, hvad der var sket, var det alligevel, som om de allerede havde et Tilbud om Hjælp parat. Al Træthed var glemt — den forsvandt af deres Hukommelse i

samme Nu, de bare havde begrebet en Brøkdelaft Situation. Stationsbestyrerens korte Bemærkninger ramte deres Pligtfølelse som Eksplosioner i en Motor, der paany sattes i Gang: Krydsningsforlægning — fejl Signalgivning i Hjorthøl — Telegrafvagten misforstaaet Depeschen! Javel. Frandsen resumerede kort for sig selv: Plantog og Særtog paa Linjen i modgaaende Retning med al Sandsynlighed for et Sammenstød!

Hvad kunde der gores for at afværge det? 1012 var nylig passeret Østre Signalpost. Fra Hjorthøl, hvor Særtoget var kørt igennem efter det fejle Signal, kom Melding om, at der vilde blive gjort Forsøg paa at standse det ved Tindhulevejens Overskæring. Vel! det lod sig gøre af en beslutsom Ledvogter. Men det østgaaende 1012 havde jo ikke hverken Station eller Overskæring at passere undervejs dertil — vilde altsaa bare køre, køre

»Vi ta'r ham bagfra med »Grisen«!«, erklærede Lokomotivfører Tymose, der var bleven staaende i Døren og saa hen paa Stationsbestyreren. »Kan vi naa ham inden Kurven før Tindhulevejen, er den klar. . . .?«

Stationsbestyreren stod som lammet. Han saa ud som hørte han allerede det frygtelige Brag af de sammentørmende Tog derude i Mørket.

Frandsen var straks parat: »Lad os fyre paa igen, Tymose!« raabte han. Tymose var allerede paa Vej over til Maskinen. »Vi ta'r 1012 i Nakken, inden han naar Tindhulevejen,« svarede han.

»En Lygte til, Petersen —!« kommanderede Frandsen til Eleven, der straks adlød.

»Prøv det!« sagde Stationsbestyreren tonløst og flyttede lidt paa Benene.

Frandsen greb Lygten og vendte sig for at komme afsted.

Bestyreren sprang frem i det samme, bøjede sig hurtigt ned ved sit Skrivebord og greb en Flaske indsvøbt i lyserødt Papir. »Tag den med. Jeg fik den af Dok-

toren i Aften. De kunde maaske faa Brug for den.«

Frandsen snappede den bagvendt med venstre Haand og stoppede den i Jakkelommen paa Vejen ud. »Tak!« raabte han, og var allerede næsten ovre ved »Grisen«, som han entrede i et Spring.

»Er du klar?« spurgte Tymose — men han sinkede sig ikke for Svaret. Han lukkede op for Dampen, sparkede Fyrdøren op med Foden og spenderede en Overfyring, saa det havde noget at staa imod med.

»Kør bare; jeg gaar med paa den værste,« sagde Frandsen. »Bare paa, bare paa. Der er kun een Ting at gøre — afsted!«

Hjulene spillede en halv Omgang paa de frosne Skinner, saa bed de. »Grisen« satte sig i Bevægelse med et Ryk — den forunderlige, nerverystende og bevægede Jagt begyndte, i Sandhed et Væddeløb for Livet!

Først *bugefter*, da de forskellige Meldinger blev sammenholdt, fik man et samlet Billede af Situationen, der i Korthed fortalt var følgende: Da Stationsbestyreren i Højslev efter modtagen Ordre om den fastslaaede Krydsningsforlægning til hans Station vilde inddrage det allerede stillede Mastesignal »Kør frem«, betjente han Centralapparatet i Mørke, greb fejl og — Gennemkørselssignalet blev staaende uforandret! Særtoget passerede Stationen i samme Øjeblik, Bestyreren opdagede, hvad han havde gjort. Men da var det for sent. Trækken fra den sidste Vogn hvirvlede som en Dødskulde rundt om ham, hvor han stod. Et Sekund — saa foer han ind til Telefonen. Vogterhuset ved Tinghulevejen fik Besked. Det var ganske vist en Kone, der havde Tjenesten, men hun var god nok. 10 Minutter efter lød hendes Melding: Særtoget standset 100 Meter før Kurven! Hun var en Knop — skulde ogsaa nok blive husket i Indberetningen. Men Plantoget, 1012, løb endnu; ingen i Hjortsbøl kunde standse det, ingen heller paa Afmelder-

stationen. Det løb paa den aabne Linie, Lokomotivføreren anede intet, Passage-erne sad trygge, i Hundredevis, stoppet sammen — det sidste Tog til Købstaden. Juletoget med fyldte Gange, pakkebærende, forventningsfulde og forventningsfuldt ventede Julegæster, alle de forsinkede og forasede, der omsider havde faaet gjort sig fri og var kommet afsted, hjem.... Dette Tog var det, der løb, løb.... Fra begge Ender af den forholdsvis korte Strækning mellem de to Stationer spejdede man, angstfuldt, tvivlraadigt, kun vidende dette ene: at der lurede en Fare, en rædselsfuld Ulykke midtvejs, som kun et lykkeligt Tilfælde kunde afværge.

Et lykkeligt Tilfælde? — ja, eller en Daad af de to, der stod paa den iltre lille Rangermaskine og hastede afsted i Mørket efter den intetanende Dødsdomme med en Benaadning!

Og ikke engang disse to Mænd stod det fra Begyndelsen rigtig klart, hvad det var, de her havde indladt sig paa at forsøge. Jens Tymose, Lokomotivføreren, havde uvilkaarligt fulgt en Indskydelse — var saaledes fra første Færd blot et Redskab i en Idés Tjeneste. Men Idéen var den eneste tænkelige. Med Richard Frandsens Hjælp maatte den kunne lykkes. Tymose kendte ham som en rask og kløgtig Fyr, en stabil og god Kammerat, der før havde vist sig som Situationens Herre. Og da han lidt efter lidt under Farten selv fik Rede paa, hvad der maatte gøres, saa var Frandsen heller ikke den Mand, der sparede sig. Derfor lod han staa til. De var samarbejdede gennem Aar, de to — vidste gensidig uden lang Snak, at bedre Kompagniskab kunde vanskelig opnaas....

Jens Tymose — Jyde, sindig, støt og sikker, 30 Aar paa et Lokomotiv uden nævneværdige Uheld. Og Richard Frandsen — Københavner af Fødsel, snarraadig, slagfærdig, dristig til Vovemod. Lidt Halloj nu og da, javel, og Pral af og til, men mest i Munden og i Fritiden. Paa Arbejdspladsen *viste* han, at det ikke var

Pral altsammen, anskueliggjorde, at hans Tilværelses eventyrlige Omskiftelighed: Mælkedreng, Kusk, Fyrbøder, 4 Aar i Amerika fra Skraldemand til Vognstyrrer, havde været til Gavn, ikke mindst for D. S. B. i de 10 Aar, han havde været ansat der.

All rigth! de havde klaret den før sammen, Tymose, Frandsen og »Grisen«, ikke sandt. De havde deres Hemmeligheder samme de tre. Og saa havde de tilmed deres eget Sprog at drøfte dem i. Et Tegn- og Lydsprog, der saa at sige fra Rangerpladsen, hvor Fløjten og den løftede, svingende Arm med eller uden Lygte var Sprogets Redskaber, var bleven overført til deres hele Samvær i Aarenes Løb. De forstod hinanden, ogsaa paa en halvkvædet Vise. De havde næsten samtidig paabegyndt den ogsaa i denne Omgang, saa nu ventede de bare paa Fortsættelsen....

Grisen raslede afsted, slingrende med sin lidt knebne Hjulstørrelse over det frie Interval, hvor den ikke var helt vant til at færdes. Farten var ogsaa med et mildt Udtryk lidt over det sædvanlige. Den skød afsted i en vuggende, hoppende Galop. Skinnestødene knaldede op igennem den som en endeløs Række af Forhindringer, den hoppede over. Den var selv, uden Tender, som en afstumpet Bolt, der var røget ud af Sammenføjningen og nu foer afsted gennem Luften — et Projektil skudt ud af en sælsom, langtrækkende Kanon.

De to Mænd stod tavse og spejdede frem over Linien gennem hver sin Rude. Mørket foer forbi udenfor som en buldrende Strøm. Det flade Land gik i ét med Fjorden mod Nord og den udtørrede Sø i Syd. De kunde ingenting se, men de vidste, det var der. Hist og her stiklede et Lys sig frem et Nu som en Stjerne bag drivende Skyer. Ildskæret fra Fyret stod skraat op i Mørket over deres Hoveder som en farende Fane.

Tymose lod Fløjten lyde.

Som et uafsladeligt hæng og gurglende

Skrig galede Fløjten gennem Mulmet, ligesom hægtet fast til selve Ildskæret under den sydende Dampsojle. Fra Bakkerne længere inde i Landet kom Ekkoet tilbage i korte, skarpe Stød. Det var som en Slags tonende Varselsbavne, der blev tændt over Bakkeaaasene. Og samtidig hang Frandsen ud over Maskinen og svingede med den røde Lygte, for det Tilfælde, at de derfremme skulde se sig tilbage.

»Vi ta'r ham!« raabte han pludselig af fuld Hals gennem Larmen. »Vi ta'r ham, Tymose! Kan du se hans Agterlys?«

»Knap nok,« svarede Tymose og skævede til Manometret.

»Sæt Speeden lidt op, gamle Ven!« raabte Frandsen paany.

»Tror det ikke. Den har alt, hvad den kan taale — og lidt til. — Men han sakker nok lidt af over Dæmningen,« føjede han til lidt efter. »Vi maa snart være der. Og saa stiger Terrænet. Han er spændt haardt for.«

»Den er fin!« svarede Frandsen. Men vi sakker ikke. Og naar vi har ham, springer jeg over paa den bageste Vogn og gi'r ham med hans egen Vacuum, er du med paa den.«

»Du er gal,« sagde Tymose.

»Det er vist ogsaa det eneste, der er Brug for,« svarede Frandsen. Hans Humør slog pludselig igennem og saa var han altid rammende i sine Bemærkninger. »Jernbanen, ser Du, den er for mig som en gammel Kærlighed, man ikke kan opgi'. Den svigter og render udenom den ene Gang efter den anden, men alligevel kan jeg sku ikke la' være at vise mig, naar det kniber. Og det kan Du heller ikke, vel? Vi er som et Par trofaste, gamle Hanrejer, begge to, skal jeg sige Dig. Kan hænde, at Tøsen render træt alligevel en Gang og falder én i Armene. Men hun har jo unægtelig svigtet et Par Gange...«

Han opdagede pludselig Stationsbestyrerens Flaske, som han i Skyndingen før havde stillet fra sig bag en Kasse. Et Øjeblik grundede han forgæves over de

seks mærkelige Bogstaver, der stod paa dens Indpakning. Men saa forstod han, at det bare var Papiret, der vendte Vragten ud. »Cognac«, stod der, det var slet ikke Russisk, som han først havde troet. I en Haandevending fik han den trukket op og rakte den til Tymose.

»Tag dig en lille én, før vi begynder. Skaal!«

Saa tog han Syvtallet og undersøgte Krogen. Nu var det ham, der havde faaet en Idé.

Tymose skottede til den, mens han drak.

»Hvad vil Du med den?« spurgte han og leverede Flasken fra sig.

Bare undersøge den lidt i Spidsen,« svarede Frandsen. »Man kan aldrig vide, hvad den er god til.«

Saa satte han Flasken for Munden og tog sig en ordentlig Slurk.

Imens var Grisen halet ind paa 1012. Det løb nu knap 100 Meter forude. Richard Frandsen svang sig ud paa Barrieren paa venstre Side af Lokomotivet. Han førte Rageren med sig liggende over begge Armene, mens han holdt om Løbestangen langs Kedelsiden. Trækken rev og sled i hans Tøj. Han følte sine Ben som om de var bukseløse.

»Hold saa tæt til som muligt,« hvislede han ind til Tymose, »og se godt efter mine Bevægelser.«

Saa kravlede han fremad.

Det var vanskeligere end han havde tænkt sig. Maskinen rystede og vuggede som et Skib i haard og krap Sø. Han hægtede Næverne i Løbestangen og trak sig frem. Barrieren var glat og fedtet under hans Fødder. En Sinke i hans Støvlehæl hang i. Syvtallet truede med at vippe fra ham. Han stirrede frem mod Maskinens Forende, hvorfra Lanternens hvide Lys laa som en Vifte ud over de to blanke Skinner. Det sneede. En stor Klat blev hængende paa hans ene Øjelaag og blændede ham et Nu. Han følte som en øm Byld ved Lommen paa det højre Laar — det var Nøglebundet, der stødte mod

en Bolt. Men nu var han fremme ved Frontlanternen. Han greb om Vacuumopstanderen med venstre Haand, tog Rageren i højre — og ventede.

Afstanden mindskedes tydeligt. De to Agterlanterner gloede lige imod ham som røde Pletter — en Slags Sædepuder, tænkte han, paa et Uhyre, der langsomt og træt flygtede for ham. Han kunde tydelig se Vacuumslangens Bugtning midt paa Vognen — som en Halestump, Kalorius stak mellem Benene.

Vent bare, min Ven, lad mig faa fat i dig!

Frandsen vendte Hovedet kort og forvissede sig om, at Tymose kunde se ham indefra gennem Ruden. Vel, hans Øjne stod paa Stilke derinde under de buskede Bryn. Saa forstod de altsaa stadig hinanden.

Der gik et Minut eller to.

I disse bogstavelig skæbnesvangre Sekunder — der ikke blev maalt eller talt, ja knap nok nogen bevidst — var al Fortid, Nutid og Fremtid for de Delagtige indestrængt som i en Celle, hvis Vægge af en uafvendelig Magt blev presset tættere og tættere sammen, efterhaanden som Afstanden mellem Maskinen og det forankørende Tog, mellem Liv og Død, blev mindre. Det var i højere Forstand Jernbanens Sjæl og Nerver, der koncentreret udmundede i disse fire Buffer, som om lidt vilde mødes, og som de to Mænds vagtsomme Sanser fulgte Tomme for Tomme.

Ved Maskinens dunkende Puls stod Jens Tymose, mindre udsat maaske, men med de mange Hundrede Menneskers Liv og sin dristige Kammerats Skæbne i sine barkedede Hænder samt Banernes uhyre Ansvar hvilende paa sine brede Skuldre.

Begge vidste de, hvad Jernbanen kræver af sin Mand, begge havde tilfulde erfaret dens karrige Belønning. Men der var intet Rum for Bitterhed i deres Hjerter nu, ingen Følelse af Uretfærdighed eller vilkaarlig Fordeling i deres Bevidsthed. De kendte kun deres Pligt — og ud-

førte den. Situationen var stor og almen nok i sig selv, hævet over Ordre og Reglementer. Primitivt og klart stod Solidaritetens Krav prentet i deres Hu, Menne-skelighedens simple Lov lyste med Flam-meskrift over deres Færd! Det var Plig-tens selvlysende Sekund, de mødte med op-rejst Pande og usvækket Vilje til at ad-lyde — uden Tanke om Ros eller Dadel!
Nu!

Richard Frandsen lændede sig frem over Lokomotivets forreste Barriere, med venstre Haand haget fast bagud som en Trosse og med Rageren i den senestærke højre strittende ud over Afstanden. En Alen, en halv, en Tomme. . . Hans Blik var stift hæftet paa Vacuumslangens graa, rillede Led der foran ham. Det var Tog-stammens Hvirvelsøjle, hvori saa at sige dets store Nerve var indkapslet. Kunde han knække den, *flaa* den over, saa var Livet taget af Farten med det samme.

Hak!

Der gik som en flænsende Lyd gennem hele hans Krop, det var som om hans Ar-me blev flaaet i Trevler indvendig fra Skulder til Skulder. Han maatte slippe sit Tag. Et Nu svingede han som hængt i sin egen Arm. Rageren dinglede ned paa Sporet foran ham og slæbte efter Toget, han saa den hoppe over Svellerne, der ilimrede for hans Øjne som Stigetrin mod Snelagets hvide Bund.

Men i det samme gjorde Grisen som et Spring fremad — eller det var Vognen dér foran, der sprang baglæns. Han vid-ste ikke hvad, fattede bare, at Øjeblikket var nu eller aldrig. Paany kastede han sig frem. Og denne Gang greb han med den bare Næve. Der *var* kun dette ene. Mekanisk udførte hans Muskler det kend-te Vridd om Slangens Mundstykke — et Ryk, og Luften foer ind i Vacuumen med et langt sugende Brøl. Det var selve *Ulykken* der opgav Aanden. . . .

Men Richard Frandsen opfattede det ikke. Der gik et hedt Sting igennem ham. Han blev som legemløs med ét.

Jens Tymose bar ham bevidstløs over

i 1012's Pakvogn og lagde ham paa en Presenning. Godt at der var endnu et Sjat tilbage af Stationsbestyrerens Cog-nac.

FÆLLESUDVALGET

Jernbaneorganisationernes Fællesudvalg har fremsendt følgende Skrivelser til Generaldirek-toratet:

I Henhold til Ordre A 18, Side 193, Stk. 9, er det bestemt, at tjenestefrit Ophold uden for Hjemstedet af kortere Varighed end 1 Time (for Lokomotivpersonalet $1\frac{1}{2}$ Time) betragtes som fuld Tjeneste. Ved Togforsinkelser er det hændet, at det tjenestefrie Ophold paa frem-med Station er bleven indskrænket til under 1 Time (henholdsvis $1\frac{1}{2}$ Time). Det paagæl-dende Personale har herefter beregnet og be-tragtet Opholdet som værende fuld Tjeneste i Overensstemmelse med foranstaaende, men Generaldirektoratet har (efter Distriktets Udtalelse) afgjort, at saadant Ophold ikke kan med-regnes som fuld Tjeneste, medmindre Forsin-kelsen udgør mere end $\frac{1}{2}$ Time, og støtter for-mentlig denne Afgørelse paa samme Ordre Side 197, Stk. 1. (Som Overarbejde betragtes Tje-neste, der fremkommer ved en Overskridelse af Normen foranlediget ved tilfældig Forlængelse af den ordinære Tjeneste, for saa vidt Over-skridelsen af denne udgør mere end $\frac{1}{2}$ Time pr. Dag.)

Fællesudvalget kan ikke være enig med Ge-neraldirektoratet i denne Afgørelse, idet man maa hævde, at det gennem Bestemmelsen i Ordre A 18, Side 193, Stk. 9, er fastslaaet, at tjenestefrit Ophold paa fremmed Station under 1 Times (henholdsvis $1\frac{1}{2}$ Times) Varighed ikke kan betragtes som havende nogen hvilemæssig Værdi for Tjenestemanden. Dette gælder, naar Opholdet normalt er under nævnte Tidsrum, men det maa i endnu højere Grad gælde, naar den forudliggende Tjeneste er bleven forlænget og denne besværligere gennem Forsinkelse. Ej-heller kan Fællesudvalget erkende, at en Med-regnen, som foretaget, skulde være stridende mod Ordre A 18, Side 197. — Paa Side 193 er anført, at tjenestefrit Ophold under 1 Time (henholdsvis $1\frac{1}{2}$ Time) *betrages* som fuld Tje-neste, og gør man dette — nøje i Overens-stemmelse med Ordren — vil Tjenesteoverskri-delsen for den enkelte Dag andrage hele den oprindelige Hvilepause eller langt mere end den halve Time, der kræves efter Side 197, og Ordrens Side 193, Stk. 9, og Side 197, Stk. 1 er herefter i Overensstemmelse med hinanden.

Fællesudvalget skal derfor tillade sig at anmode Generaldirektoratet om at ændre den trufne Fortolkning, eventuelt skal man tillade sig at anmode om, at Ordren maa blive rettet saaledes, at tjenestefrit Ophold paa fremmed Station af under 1 Times (henholdsvis 1½ Times) Varighed *altid* betragtes som fuld Tjeneste, da det gennem de gældende Bestemmelser som ovenfor nævnt allerede er fastslaaet, at et saadant Ophold ingen Betydning har for den paagældende Tjenestemand.

Man tillader sig endvidere at anmode om eventuel mundtlig Forhandling.

C. O. I

Centralorganisationen for Funktionærklasserne afholdt ordinært Repræsentantskabsmøde i Studenterforeningen den 7. December 1926. Formanden, Hr. Forretningsfører Ch. Petersen, aflagde Beretning for den forløbne Periode. Han redegjorde særligt for de af Organisationerne i C. O. rejste Krav om Forbedring af Konjunkturtillægget og Stedstillægget, til hvilke Tillæg der var opnaaet en Forbedring paa ialt henholdsvis 9 Mill. Kr. og 0,6 Mill. Kr. I Tjenestetidsreglerne var der ved Forhandling med Miniseriet naaet en Forbedring af Bestemmelserne angaaende Overarbejdes Udligning ved Frihed eller Pengegodtgørelse, idet Overarbejde over 20 Timer i en Maaned altid skal godtgøres med Penge. Endvidere var der opnaaet en lille Forbedring i Spørgsmaalet om Passagertjenesterejser, hvilket dog kun havde Betydning for de store Etater. I Spørgsmaalet om Afkortning i Lønnen paa Grund af Sygedage var der ligeledes naaet en Forbedring, idet der er skabt Mulighed for en kulantere Behandling overfor kronisk Syge. Taleren kom derefter ind paa en Omtale af den ny oprettede Voldgiftsret for Statens Tjenestemænd, hvilken Voldgiftsret først var tænkt alene at skulle gælde for Statsbanerne, men som det var lykkedes at faa gjort generel. Rigsadvokat Goll er udnævnt til Rettens Formand.

Formanden afsluttede sin Beretning med en Oversigt over den øjeblikkelige politiske Situation, hvor Venstrepartiet og det Konservative Parti, uden at tage Hensyn til, at Tjenestemændenes Konjunkturtillæg siden 1. April 1926 var faldet med 30 pCt. og Dyrtidstillægget i samme Tidsrum var gaaet ned med 46 pCt., krævede yderligere Nedsækninger. Fremtiden vil vise, hvad den Regering, som vil være en Følge af Folketingsvalget den 2. December 1926, har i sit Skjold; men Tjenestemændenes Organisationer maatte nu samles i ubrødelig Enighed til Bekæmpelse af eventuelle Nedsækningsplaner.

Beretningen godkendtes ved Vedtagelse af en Resolution, hvori udtales en Anerkendelse af de ved Forhandling med den socialdemokratiske Regering opnaaede Forbedringer, ligesom der protesteres mod de af Venstre krævede yderligere Nedsækninger paa Tjenestemændenes Løn- og Arbejdsomraader, idet der henvises til, at eventuelle Takstnedsættelser o. lign. ikke bør bæres af Tjenestemændene alene, men af hele Befolkningen.

Af Regnskaberne, som godkendtes, fremgik det, at 24 Foreninger med ialt ca. 23,000 Medlemmer er tilsluttet C. O. I.

Den afgaaede Formand, Ch. Petersen, genvalgte med Akklamation, og til Bestyrelsesmedlemmer valgtes: Overpakmester P. Jensen, Landpostbud Chr. Petersen, Overpakmester C. M. Andersen, Overmatros R. Kantsø, Pakmester Th. Skov, Sekretær Chr. Vejre, Overtoldbetjent Jonsen, Telegrafmontør O. Wolfbrandt Hansen, Plejer J. Hansen, Lokomotivfører Rich. Lillie, Kriminalpolitibetjent Glud, Fyrbøder C. Olsen, Grænseovergængdarm J. Jensen, Kedelpasser J. Jæger og Overfyrbøder i Marinen V. Olsen.

Endvidere behandledes nogle Lovændringer samt nogle andre smaa Forslag, som henvistes til Styrelsens nærmere Overvejelse og Behandling. Formanden, Kassereren og Sekretæren bevilgedes hver et Gratiale paa 200 Kr. gældende for den forløbne Virksomhedsperiode.

E. Kuhn.

BLADFORSENDELSEN

Til Pensionisterne.

D'hr. Pensionister anmodes om **senest den 25. December d. A.** at tilstille Dansk Lokomotiv Tidendes Ekspedition, Ny Vestergade 7^a, København B, den Adresse, hvorunder de fra 1. Januar 1927 ønsker Bladet tilsendt. For saa vidt Adressen **ikke** tilsendes Ekspeditionen, vil dette medføre Standsning i Forsendelsen af Bladet fra Nytaar 1927.

Vi gør opmærksom paa, at Undladelse af at tilstille Ekspeditionen Meddelelse om ovenstaaende i rette Tid, vil medføre, at de paagældende Pensionister selv vil komme til at betale Forsendelsen af Bladet for det kommende Aar.

JULEFEST

De københavnske Lokomotivførerafdelinger afholder Juletræ og Bal Lørdag den 8. Januar 1927 fra Kl. 6 Em. til Kl. 2 Fm. i Paladsteatrets blaa Sal.

Festudvalget.

SYGEKASSEN

Omkring den 20. November foretoges som bekendt Besættelsen af den ved Jernbanelæge Thorvald Jensens Død ledigblevne Plads som Jernbanelæge, og Resultatet blev, som formentlig ogsaa er bekendt, at Dr. med. Einar Jarlov ansattes.

Sygekassen plejer i Reglen, naar Jernbanelægerne holder Ferie o. lign. at tilstille Fagbladene Meddelelse herom, og saa vidt os bekendt plejer Fagbladene at optage disse Meddelelser baade af Hensyn til Sygekassen som til den Organisations Medlemmer, Bladet repræsenterer. Og dette er fuldstændig i sin Orden. Imidlertid synes Sygekassen, at med ovennævnte Meddelelser og med Tilsendelse af Sygekassens aarlige Regnskab maa det være nok. Det synes vi imidlertid ikke, og vi skal fortælle Grunden.

I »Jernbane-Tidende« for den 1. December saa vi en Notits om Lægevalget og en Bemærkning om, at der blev tilsendt samtlige Medlemmer i 1 A. III Sygedistrikt (afdøde Thorvald Jensens Sygedistrikt) Meddelelse om, at de snarest maatte vælge, hvem de ønskede til Sygekasselæge, samt tillige en Meddelelse om, hvilke Læger de kan vælge imellem. At »Jernbane-Tidende« har den Meddelelse paa, kan vi godt forstaa, fordi Forbundets Forretningsfører sidder i Repræsentantskabet. Men nu de andre Blade? Var det ikke naturligt, at Sygekassen sendte de Par Blade, der er Tale om, Meddelelser, som er af Interesse for Medlemmerne? Vi gaar da ogsaa ud fra, at det blot er Paatale, der mangler, og at alle Fagbladene fremtidig faar Meddelelser af Interesse sendt.

Der har hos en stor Del af Sygekassens Interessenter været en stærk Spænding med Hensyn til Udfaldet af Repræsentantskabets Afgørelse af, hvem der blandt de 35 Ansøgere til Jernbanelægestillingen skulde blive den heldige, og Meddelelsen om Valget var, kan vi vel nok sige, en Skuffelse for ikke saa faa Interessenter.

Om den udpegde Læges Kvalifikationer skal vi afholde os fra enhver Udtalelse; de er selvfølgelig i Orden. Som bekendt var der en yngre Læge, der i Aarets første Kvartal vikarierede efter Dr. Thorvald Jensens Død, nemlig Dr. Holger Therp, der i den korte Tid, hans Vikariat varede, gjorde sig meget afholdt blandt Interessenterne, og for en Del af disse gav det sig blandt andet Udslag i, at de antog ham som Huslæge eller privat Læge, da han fra 1. April ikke maatte vikariere mere, i Hen-

hold til Repræsentantskabets Bestemmelse om, at Distriktets andre 3 Læger midlertidig skulde passe ogsaa afdøde Dr. Jensens Praksis indtil Udgangen af Aaret, da Pladsen skulde besættes.

De Interessenter, som havde haft Lejlighed til at stifte Dr. Therps Bekendtskab, fordi de havde været i den Situation at have Brug for en Læge, og som derved havde set, hvilke gode Egenskaber han besad i saa Henseende, satte sig i Bevægelse, efter at Meddelelse om, hvilke Læger der søgte Pladsen, var bekendt, for om mulig gennem en Henvendelse til Repræsentantskabet at faa udvirket, at Dr. Therp fik Pladsen. Denne Henvendelse fik ca. 350 Underskrifter og blev tilsendt Repræsentantskabet. Disse 350 Interessenters Henvendelse fandt midlertid ikke Naade for Repræsentantskabets Øjne, man fandt en meget *bedre* Læge at byde dem. Hvorfor kunde man ikke følge de omtalte Interessenters Henvendelse, de havde dog udtalt Ønsket om at faa Therp, og hvorfor saa ikke lade dem faa ham? Skulde endelig den omhandlede Dr. med. ansættes, kunde det vel være sket alligevel, thi saa vidt, vi kan se, koster det ikke Sygekassen flere Penge, fordi man ansætter en Læge til. De Interessenter, som havde haft Lejlighed til at lære Dr. Therp at kende og derfor ønskede ham som Læge, maatte ikke faa ham, skønt man skulde tro, at det folkevalgte Repræsentantskab i saa Henseende dog maatte tage Hensyn til sine Vælgeres Ønsker. Og hvorfor maatte man ikke faa Dr. Therp? Og endelig: hvorfor kunde man ikke have ansat ham — efter Dr. Jarlov, hvis fortrinlige Egenskaber man altsaa ikke vilde undvære — naar det ikke koster Sygekassen noget ekstra, naar man derved havde givet for det første Interessenterne en Læge mere at vælge imellem og endelig for det andet havde føjet samtlige Underskrivere paa Henvendelsen.

Den belgiske Kapitalmagts Krav til Jernbanernes Administration.

Paa samme Maade som de tyske Statsbaner for 2 Aar siden overførtes til et selvstændigt Foretagende »Det tyske Rigsbaneselskab«, er for nylig de belgiske Statsbaner overgaaet til »Det belgiske Rigsbaneselskab«, hvis Bestyrelse sammensættes saaledes, at bl. a. ogsaa Industrien er repræsenteret heri. De belgiske Arbejdsgiveres Sammenslutning har nu tilstillet Baneselskabets Ledelse en længere Redegørelse indeholdende Raad baade til Banernes Udvikling og til Bestyrelsens Holdning overfor Personalet, idet Skrivelsen særlig argumenterer mod 8 Timers Arbejdsdagen ved Jernbanerne. Endvidere henviser denne Arbejdsgiversammenslutning til de i

andre Lande foretagne Personalreduktioner og kræver, at 22 pCt. af de belgiske Baners Tjenestemænd og 32 pCt. af deres Arbejdere afskediges.

Herefter forestaar der fuld Arbejdsydelse for de belgiske Jernbanemænds Organisationer overfor de nævnte krævede Nedskæringer. *I. T. F.*

En lille rask Jernbanestrejke i Svejts.

Det svejtsiske Jernbaneforbund, som omfatter alle Kategorier, havde forlangt ny Lønoverenskomst samt Oprettelse af en Pensionskasse for Personalet ved den private Bane »Regionali Ticinesi«, beliggende i den italienske Del af Svejts. Da Banens Ledelse ikke vilde imødekomme de stillede Fordringer, gik Banens Personale i Strejke, og 4 Dage efter dennes Udbrud opnaaedes ved Forligsmandens Medlemkomst en Overenskomst, der kunde godkendes af Personalet. De nye Lønninger træder i Kraft fra 1. Januar 1927, fra hvilken Dato der ligeledes oprettes en Pensionskasse, hvortil allerede for Aaret 1926 henlægges 10,000 Francs. *I. T. F.*

Norske Privatbaner kræver Lønnedsættelse.

De norske Privatbaners Sammenslutning har stillet Krav om, at Lønningerne for Personalet ved Privatbanerne nedsættes med 10 pCt., endskønt disse Lønninger er lavere end de tilsvarende ved Statens Baner. Endvidere har Holmestrand-Vottingfosbanen ved Oslo opsagt alt sit Personale fra og med den 6. December. Aarsagen er økonomiske Vanskeligheder. *I. T. F.*

International Solidaritet.

Foraarsaget ved den langvarige Strejke er det engelske Transportarbejderforbund kommet i Pengeforlegenhed; i den Anledning har I. T. F.'s forskellige Organisationer nu ydet det engelske Forbund et rentefrit Laan paa ca. en halv Million Kroner. Tegningen af dette Laan fordeler sig saaledes: Transportarbejderorganisationer i Sverige 5000 Pund Sterling, Tyskland 5000 Pund Sterling, Holland 2000, Belgien 2000, Østrig 1000, Danmark 1000, Svejts 200. Af Jernbaneorganisationer er tegnet: Tjekoslovakiet 5,500 Pund, Tyskland 3,675, Østrig 1000 og Svejts 800 Pund Sterling.

Yderligere har andre Organisationer — polske og skandinaviske — givet Tilsagn om at deltage i Laanet. *I. T. F.*

Forflyttelse efter Ansøgning fra 1.—1.—27:

Lokomotivfyrbøder R. V. S. Jakobsen, Næstved, iflg. Opslag til Horsens (Rangf.).

Tilladelse til at bytte Tjenestested fra 1.—1.—27:

Lokomotivfyrbøderne A. P. Jensen, Korsør, og H. E. Borges, Tønder.

Amk. Gummivare
 Industri Vestergade 3 Kbhvn. B.
 Vordersprøjter, Samlets- & Sygeplejeartikler
 III. Prisliste mod 30 Øre i Primær.
 DISKRET EKSPEDITION • Telef. Byen 4195
 Jernbanemænd 10 pCt. Rabat

KØBENHAVNS KOLONIAL FORSYNING

LOTHARDT DAHL.
 Telefoner 3067 & 5605. Helgolandsgade 1.
 Vesterbrogade 11. **FILIAL: Vodroffavej 22. Telefon Vester 3992.**

Største Kolonial- og Konserver-Import i Danmark. — Direkte fra Producent til Forbruger, derfor altid billigst. — Vore Automobilet kører overalt i Byen og Forstæder. Leverandør til Embeds- og Bestillingsmænd samt Lægers Forbrugsforening.

STØT DANSK INDUSTRI

Nu lugter „Tiklo“ godt!

Den stærke Duft er nu forsvundet; men Renseevnen er uforandret.

„Tiklo“ renses Hænder og Tøj for Olie, Fedt, Sod, Maling, Tjære o. lign. og er ganske uskadelig.

Worning & Petersen, Vejle.

KØB DANSKE VARER

Forlang

„Slotsbryggeriet“s

Husholdningsøl & Skibsol

Original pasteuriseret Aftapning
 Faas paa Hel- og Halv-Flasker

Nærværende Nummer er afleveret paa Avispostkontoret d. 18. Decbr.

Redaktion: Vesterbrogade 98 A*, København B.
 Tlf. Vester 8173 eller Centr. 14,613.
 Udgaar 2 Gange maanedlig.
 Abonnementspris: 6 Kr. aarlig.
 Tegnes paa alle Postkontorer i Skandinavien.

Annonce-Ekspedition
 Ny Vestergade 7*, København B.
 Telefon Central 14,613.
 Kontortid Kl. 10—4.